୭-୮-୧୯ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଚୈତନ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ ରହି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ନିଃସଂକଳ୍ପ ଅବସ୍ଥାକୁ ଚାଲିଯିବା ବା ନିଦରେ ଶୋଇ ପଡିବାକୁ ଯୋଗ କୁହାଯିବ ନାହିଁ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମକୁ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ଯୋଗରେ ବସିବାକୁ କାହିଁକି ମନା କରାଯାଉଛି ?

ଉ□ର:- ଯଦି ତୁମେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ଦୋକାନରେ ବସିବ ତେବେ ଦୋକାନରୁ ସବୁ ଜିନିଷ ଚୋରି କରି ନେଇଯିବେ। ମାୟା ଚୋର ବୁଦ୍ଧିରେ କିଛି ବି ଧାରଣା କରାଇ ଦେବ ନାହିଁ। ଯଦି ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ଯୋଗରେ ବସିବ ତେବେ ଏଭଳି ନିଦ ଆସିଯିବ ଯାହାକି ଜଣାପଡିବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ଆଖି ଖୋଲା କରି ଯୋଗରେ ବସିବାକୁ ହେବ। କର୍ମଧନ୍ଦା କରିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡିବ। ଏଥିରେ ହଠଯୋଗର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି। ରୁହାନୀ ପିତା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି, ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ମଧ୍ୟ ମୋର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି ନା। ଏସବୁ ଦେହଧାରୀ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି। ତେଣୁ ରୁହାନୀ ପିତା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି, ଆତ୍ମା ହିଁ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ। ଏହି କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝ। ଏଠାରେ ଯେତେବେଳେ ବସୁଛ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ଶରୀରରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଅର୍ନ୍ତଧାନ ହୋଇଯିବା, ଏହା ଯୋଗ ଯାତ୍ରାର ଅବସ୍ଥା ନୁହେଁ। ଏଠାରେ ତ' ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ବସିବାର ଅଛି। ତେଣୁ ଚାଲିବା ବୁଲିବାବେଳେ, ଉଠିବା ବସିବାବେଳେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ। ବାବା ଏଭଳି କହୁନାହାନ୍ତି ଯେ ଏଠାରେ ବସି ଏକଦମ୍ ଅର୍ନ୍ତଧାନ ହୋଇଯାଅ। ଏମିତି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ବସି ବସି ଅର୍ନ୍ତଧାନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି। ତୁମକୁ ତ' ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ବସିବାର ଅଛି ଏବଂ ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ ହେବାର ଅଛି। ପବିତ୍ରତା ବିନା କିଛି ଧାରଣା ହେବନାହିଁ, କାହାର କଲ୍ୟାଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ, କାହାକୁ ମଧ୍ୟ କହିପାରିବ ନାହିଁ। ଯଦି ନିଜେ ପବିତ୍ର ରହୁନାହାନ୍ତି କେବଳ ଅନ୍ୟକୁ କହୁଛନ୍ତି, ତେବେ ସିଏ ତ' ଯେପରି ପଣ୍ଡିତ ହୋଇଗଲେ। ମିଆଁ ମିଠୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଅତି ଚାଲାକ୍ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ପୁଣି ତାହାଦ୍ୱାରା ହୃଦୟ ବିଦୀର୍ଣ୍ଣ ହେବ। ଏଭଳି ଭାବନାହିଁ ଯେ ଆମେ ତ ଶୂନ୍ୟ ଅବସ୍ଥାକୁ ଚାଲିଯାଉଚୁ। ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ଯୋଗ କରିବା କୌଣସି ଯୋଗର ଅବସ୍ଥା ନୁହେଁ, ଏଥିରେ ଚୈତନ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ ରହି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ। ନିଦ କୌଣସି ଯୋଗର ଅବସ୍ଥା ନୁହେଁ। ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ପଏ□୍ ବୁଝାଯାଉଛି। ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି— ସପ୍ତମ ଅବସ୍ଥା (ସମାଧି)କୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି। ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ଦୁନିଆ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜଣାପଡେ ନାହିଁ। ତୁମକୁ ତ' ଦୁନିଆର ପରିସ୍ଥିତି ଜଣାପଡୁଛି ନା। ଏହା ଛି ଛି ଦୁନିଆ ଅଟେ। ବାବାଙ୍କୁ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି। ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଯାଆନ୍ତେ। ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ମନୁଷ୍ୟ ପୁନର୍ଜନ୍ମ କିପରି ନେଉଛି ତାହା ବାବା ଏବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି। ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଯଦିଓ ବୟସ ବଢିବ କିନ୍ତୁ ପରିଣତ ବୟସରେ ମଧ୍ୟ କେହି ଅସୁନ୍ଦର ହେବେ ନାହିଁ। ବାକି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ହେଉଛି ହଠଯୋଗ- ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ରହିବା, ଗୁମ୍ଫାରେ ବସି ବସି ଜରାଜୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବା। କିନ୍ତୁ ବାବା ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି- ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ରୁହ। ଶୂନ୍ୟ ଅବସ୍ଥାକୁ ଚାଲିଯିବା ଏହା କୌଣସି ଯୋଗର ଅବସ୍ଥା ବା ସ୍ଥିତି ନୁହେଁ। ନିଜର କର୍ମଧନ୍ଦା ଆଦି କରିବାକୁ ହେବ, ଘର ଗୃହସ୍ଥ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ହେବ। ଶୂନ୍ୟ ଅବସ୍ଥାକୁ ଚାଲିଯିବାର ନାହିଁ। କର୍ମ ଧନ୍ଦା କରି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ। ଆଖି ଖୋଲା କରି ହିଁ କର୍ମଧନ୍ଦା କରାଯାଏ। ତେଣୁ କର୍ମଧନ୍ଦା ଆଦି ସବୁକିଛି କରୁଥାଅ, କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ରହିଥାଉ। ଏଥିରେ କୌଣସି ଭୁଲ୍ କରିବାର ନାହିଁ। ଦୋକାନରେ ଯଦି ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସିବ ତେବେ କେହି ଜିନିଷ ଚୋରୀ କରିନେଇଯିବ, ଜଣା ମଧ୍ୟ ପଡିବ ନାହିଁ। ଏହା କୌଣସି ଅବସ୍ଥା ନୁହେଁ। ଆମେ ଦେହରୁ ନିଆରା ହୋଇଯାଉଛୁ— ଏସବୁ ହେଉଛି ହଟଯୋଗୀମାନଙ୍କର କଥା। ରିଦ୍ଧି ସିଦ୍ଧିକାରୀ ଏସବୁ କରିଥା'ନ୍ତି। ବାବା ଆସି ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀଙ୍କୁ ମନେପକାଅ ନାହିଁ। ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ। ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ବ୍ୟତୀତ ପାପ ନାଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ। ସୂକ୍ଷ୍ମବତନକୁ ଭୋଗ ନେଇଯାଆନ୍ତି। ଏଠାରୁ ଅର୍ନ୍ତଧାନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି। ତେବେ ଏହା

କରିବାଦ୍ୱାରା କ'ଣ ହୁଏ ? ଯେତେ ସମୟ ସେଠାରେ ରହିବ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇପାରିବ ନାହିଁ । ନା ବାବାଙ୍କ ବାଣୀ ଶୁଣିପାରିବ । ତେବେ ଏହାଦ୍ୱାରା କ୍ଷତି ହେଉଛି ନା । କିନ୍ତୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଛି ସେଥିପାଇଁ ଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଆସି ମୁରଲୀ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯାଅ କିନ୍ତୁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଚାଲିଆସ, ସେଠାରେ ବସିଯାଅନାହିଁ । ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇବା ବାବା ବନ୍ଦ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଲା ବୁଲି କରି ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବା ହେଲା ନା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବହୁତ ସାଜସଜ୍ଜା ଆଡମ୍ବର କରିଥା'ନ୍ତି କାରଣ ଅନ୍ଧକାର ମାର୍ଗ ନା । ମୀରା ଧ୍ୟାନରେ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଚାଲିଯାଉଥିଲେ । ତାହା କୌଣସି ଯୋଗ କିମ୍ବା ଜ୍ଞାନ ନୁହେଁ ନା । କ'ଣ ତାହା କରିବାଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କୁ ସଦ୍‌ଗତି ମିଳିଗଲା ? ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବାର ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ? ତାଙ୍କର ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ କଟିଗଲା ? ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନୁହେଁ । ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ତ' କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ କଟିଥାଏ । ବାକି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଆଦିରୁ କୌଣସି ଫାଇଦା ନାହିଁ । ଏହା ତ' କେବଳ ଭକ୍ତି ଅଟେ । ନା ଏଥିରେ ଯୋଗ ଅଛି, ନା ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏସବୁ ଶିଖାଇଲାବାଲା କେହି ନାହାନ୍ତି ତେଣୁ ସଦ୍‌ଗତିକୁ କେହି ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଯଦିଓ କେତେ ବି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଉ, ଆରମ୍ଭରେ କନ୍ୟାମାନେ ଆପେ ଆପେ ଚାଲିଯାଉଥିଲେ । ମମ୍ମା ବାବା ଯାଉନଥିଲେ । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ଆରମ୍ଭରେ କେବଳ ସ୍ଥାପନା ଏବଂ ବିନାଶର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥିଲା । ପରବ□ୀ ସମୟରେ ଆଉ କିଛି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଲାନାହିଁ । ମୁଁ କାହାକୁ ବି ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକକୁ ପଠାଉନାହିଁ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ କହିଥାଏ, ବାବା ୟାଙ୍କର ଡୋରୀ ଟାଣିନିଅ । ତାହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ଯଦି ଥିବ ତାହାହେଲେ ଡୋରୀ ଟାଣିନେବେ, ନହେଲେ ନାହିଁ । ସାକ୍ଷାତକାର ତ' ବହୁତ ହେଉଛି । ଆରମ୍ଭରେ ଯେମିତି ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରୁଥିଲେ, ଶେଷ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ସେମିତି ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବେ । ଦୁନିଆ ପାଇଁ ହା ହାକାର ହୋଇଯିବ ଆଉ ଆମ ପାଇଁ ଜୟ ଜୟକାର ହୋଇଯିବ (କାହାର ପୁଷ ମାସ କାହାର ସର୍ବନାଶ) । ଏତେ ସଂଖ୍ୟକ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଶରୀର ଛାଡି ଚାଲିଯିବେ । ଶରୀର ସହିତ କେହି ସତ୍ୟଯୁଗ ବା ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ବିନାଶକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ବାକି ଏକମାତ୍ର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏବେ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ତୁମେ କନ୍ୟାମାନେ ଗାଁ ଗାଁ ବୁଲି କେତେ ସେବା କରୁଛ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହା କହୁଛ ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ' ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବା ଜାଣି ହିଁ ନାହାନ୍ତି । ତେବେ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କିଏ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବେ ? ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ବ□ମାନ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ତା'ପରେ ତୁମକୁ ରାଜପଦ ମିଳିଯାଉଛି । ସେଠାରେ ତୁମେ ଅସୀମ ସୁଖରେ ରହୁଛ । ସେଠାରେ ତ' ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ରହୁନାହିଁ । ତିଳେମାତ୍ର ଦୁଃଖ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ଦୀର୍ଘ ବଡ ଏବଂ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ନିରୋଗୀ ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ବାବା ଦୁଃଖ ଦେବାପାଇଁ ଖେଳ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ଏହି ସୁଖ ଦୁଃଖର ଖେଳ, ଜୟ ପରାଜୟର ଖେଳ ଅନାଦି ଅଟେ । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ହିଁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ତେବେ ବୁଝାଇବେ କିପରି । ସେମାନେ ତ' ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଲାବାଲା ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି— ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । କିନ୍ତୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେକରି ବ୍ରହ୍ମତ□କୁ ମନେପକାନ୍ତି । ସେମାନେ ବ୍ରହ୍ମକୁ ପରମାତ୍ମା ଭାବନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନେ ହେଲେ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ । ବାସ୍ତବରେ ବ୍ରହ୍ମ ହେଉଛି ନିବାସସ୍ଥାନ । ଯେଉଁଠାରେ ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ରହୁଛ ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଏଠାରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବୁ । ସେମାନଙ୍କର ହେଉଛି ଓଲଟା ଜ୍ଞାନ । ଏଠାରେ ତ' ବେହଦର ପିତା ତୁମମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସିବେ, ତେଣୁ ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ମୁଁ ହିଁ କରାଉଛି । ମୁଁ ସ୍ଥାପନା କରୁଛି, ଆଉ ବିନାଶ ତ' ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡା ହୋଇଛି । ଏବେ ଶୀଘ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ପବିତ୍ର ହୁଅ ତେବେ ଯାଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଯାଇପାରିବ । ଏହା ତ' ପୁରୁଣା ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଏହା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ଦୁନିଆ ନୁହେଁ । ୟାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ତ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଥିଲା, ଏବେ ନୁହେଁ । ଏମାନେ ତ' ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଆସିଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡିକରେ ତ' କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଘୋଡାଗାଡିରେ ବସିଥିବାର

ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ହୃଦୟରେ କୃଷ୍ଣ ବସିଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ତ’ ଦେହଧାରୀ ଥିଲେ ନା, ସେଠାରେ କୌଣସି ଲଢ଼େଇର କଥା ନଥିଲା । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ତ’ ପାଣ୍ଡବ ଏବଂ କୌରବଙ୍କର ସେନା ଅଲଗା ଅଲଗା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ’ ସେହି କଥା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅନେକ ଶାସ୍ତ୍ର ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏସବୁ କିଛି ନଥାଏ । ସେଠାରେ ତ’ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରାରବ୍ଧ ରାଜଧାନୀ ମିଳେ । ସେଠାରେ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିଛି । ବାବା ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ସୁଖ ମିଳିବ ନା । ବାବା କେବେ କ’ଣ ପୁରୁଣା ଘର (ରାଜଧାନୀ) ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି କି ! ବାବା ତ’ ନୂଆ ରାଜଧାନୀ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ସେହି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ସ□ପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ । ଏବେ ଅପବିତ୍ର ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଏବେ ତୁମେ ଅନ୍ୟର ଅର୍ଥାତ୍ ରାବଣରାଜ୍ୟରେ ବସିଛ ।

ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ରାମ କୁହାଯାଏ, ରାମ ରାମ କହି କହି ତାଙ୍କ ନାମରେ ଦାନ କରୁଛନ୍ତି । କାହିଁ ରାମ, କାହିଁ ଶିବବାବା । ଏବେ ଶିବବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି— କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ଯେଉଁଠାରୁ ଆସିଛ ସେଠାକୁ ହିଁ ଯିବାକୁ ପଡିବ, ତେଣୁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇ ପବିତ୍ର ନହେବ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଘରକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କେହି କେହି ଅନନ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ଯଥାରୀତି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । ଏହା ମୁଖଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବାର କଥା ତ ନୁହେଁ । ଭକ୍ତିରେ ରାମ ରାମ ମୁଖରେ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥା’ନ୍ତି । ଯଦି କେହି ଉଚ୍ଚାରଣ କହିବେ ନାହିଁ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ନାସ୍ତିକ ବୋଲି ଭାବିବେ । ଦେଖ କେତେ ଚିତ୍କାର କରି କରି ଗାଉଛନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟିବୃକ୍ଷ ଯେତେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ହୋଇ ଯାଉଛି, ଭକ୍ତିର ସାମଗ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ସେତେ ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଯାଉଛି । ବୀଜ କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଛୋଟ । ତୁମକୁ କୌଣସି ସାମଗ୍ରୀର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡୁନାହିଁ କି ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବାକୁ ପଡୁନାହିଁ । କେବଳ ଏତିକି କହୁଛନ୍ତି- ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ମୋତେ ମନେପକାଅ । ଏହା ମୁଖରେ କହିବାର ନାହିଁ । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ବୁଦ୍ଧିଦ୍ୱାରା ମନେପକାଇଥା’ନ୍ତି । ମୁଖରେ ବାବା ବାବା ବୋଲି କ’ଣ କହିଥା’ନ୍ତି କି ? ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା କିଏ । ଆତ୍ମାମାନେ ତ’ ସମସ୍ତେ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ନାମ ନାହିଁ । ବାକି ଶରୀରର ନାମ ପରିବ□ନ ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ତ’ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଟେ । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା, ତାଙ୍କର ନାମ ହେଉଛି ଶିବ । ତାଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ମୋର ଶରୀର ଥାଆନ୍ତା ତେବେ ମୋତେ ମଧ୍ୟ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ଆସିବାକୁ ପଡିଥା’ନ୍ତା । ପୁଣି ତୁମକୁ ସଦ୍‌ଗତି କିଏ ଦେଇଥା’ନ୍ତେ ? ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମୋତେ ସମସ୍ତେ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । ଅନେକ ଚିତ୍ର ରଖିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ନର୍କବାସୀରୁ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେଉଛ ନା । ତୁମେ ଜନ୍ମ ତ’ ନର୍କରେ ନେଇଛ, କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ବ□ଥାଉ ଥାଉ ମରିବାକୁ ହେବ । ଏଠାକୁ ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବାପାଇଁ ଆସିଛ । ଯେମିତି ବ୍ରିଜ୍ ଆଦି ତିଆରି କରିଲେ ପ୍ରଥମେ ତା’ର ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିଥା’ନ୍ତି ପୁଣି ବ୍ରିଜ୍ ତିଆରି ହୋଇଚାଲିଥାଏ । ସେମିତି ଏବେ ବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କାର୍ଯ୍ୟର ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିସାରିଛନ୍ତି, ଏବେ ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଘର ତିଆରି ହେବାରେ ସମୟ ଲାଗିଥାଏ କି ? ଯଦି ସରକାର ନିଜେ ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇ କରିବେ ତେବେ ଗୋଟିଏ ମାସରେ ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ କରିଦେବେ । ବିଦେଶରେ ତ’ ନିର୍ମିତ ଘର ମିଳିଯାଏ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ତ’ ବହୁତ ବିଶାଳବୁଦ୍ଧି ଅର୍ଥାତ୍ ସ□ପ୍ରଧାନ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ବୈଜ୍ଞାନିକଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ବହୁତ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ହୋଇଥାଏ । ସେଠାରେ ଘର ତୁରନ୍ତ ନିର୍ମାଣ ହୋଇଯାଏ, ସେଥିରେ ରତ୍ନ ଖଞ୍ଜା ହୋଇଯାଏ । ଆଜିକାଲି ଇମିଟେସନ୍ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ତିଆରି କରିଦେଉଛନ୍ତି । ତାହା ପୁଣି ଅସଲିଠାରୁ ଅଧିକ ଆକର୍ଷକ ହେଉଛି । ଆଜିକାଲି ତ’ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ଦ୍ୱାରା ତୁରନ୍ତ ତିଆରି କରିଦେଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ଘର ତିଆରି କରିବାରେ ସମୟ ଲାଗେ ନାହିଁ । ସୃଷ୍ଟିର ସଫେଇ ଆଦି ହେବାରେ ସମୟ ଲାଗୁଛି । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ସୁନାର ଦ୍ୱାରିକ ସମୁଦ୍ରରୁ ବାହାରିଆସିବ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଭଲେ ଖାଅ ପିଅ, କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ ତେବେ ଯାଇ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ, ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର ଧରି ଗଙ୍ଗା ସ୍ନାନ ଆଦି କରିଆସିଛ କିନ୍ତୁ କେହି ବି ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ’ ବାବା ପବିତ୍ର ହେବାର ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ହିଁ ହେଉଛି ପତିତ ପାବନ । ତୁମେମାନେ ଡାକିଛ- ହେ ପତିତ ପାବନ ବାବା ଆସ, ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ଡ୍ରାମା ଏବେ ଶେଷ ହେଲା ତେଣୁ ସବୁ

ଅଭିନେତା ଷ୍ଟେଜ୍‌ରେ ରହିବା ଦରକାର । ରଚୟିତା ମଧ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର । ଦୁନିଆର ନାଟକରେ ଶେଷରେ ସମସ୍ତେ ଆସି ଛିଡାହୋଇଯାଆନ୍ତି ନା । ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି । ସବୁ ଆତ୍ମା ଏକାଠି ଆସିବେ ପୁଣି ଘରକୁ ସମସ୍ତେ ଏକାସାଥୀରେ ଯିବେ । ଏବେ ତୁମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇନାହଁ । କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହିଁ ହୋଇନାହିଁ ତେବେ ବିନାଶ କିପରି ହୋଇଯିବ । ବାବା ତୁମକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାପାଇଁ ପାଠ ପଢ଼ାଇବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ କାଳ ନଥାଏ । ତୁମେ ଏବେ କାଳ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ତେବେ ତୁମକୁ କିଏ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି ? କାଳମାନଙ୍କର କାଳ । ସିଏ ଅନେକଙ୍କୁ ସାଥିରେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଖୁସି ଖୁସିରେ ଯାଉଛ ନା । ଏବେ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୁଃଖ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ମହିମା ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି- ହେ ଈଶ୍ୱର ପିତା ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତି କର । ଶାନ୍ତିଧାମ-ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଚାଲ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଏବେ ବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବ ସେଠାରେ ବହୁତ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ବୃଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଚାଲିବେ । ଏବେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧର୍ମ ଅଛି, ସେହି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ହିଁ ନାହିଁ । ନାମ, ରୂପ, ରାଜତ୍ୱ ଆଦି ସବୁକିଛି ବଦଳିଯାଉଛି ନା । ପ୍ରଥମେ ଦ୍ୱିମୁକୁଟଧାରୀ ହେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ପରେ କେବଳ ରତ୍ନଜଡିତ ମୁକୁଟଧାରୀ ହେଉଛନ୍ତି । ସୋମନାଥ ମନ୍ଦିର ତିଆରି ହୋଇଛି, ଦେଖ କେତେ ଧନ ଥିଲା । ଏହା ସବୁଠାରୁ ବଡ ମନ୍ଦିର ଯାହାକୁ ଲୁଟିକରି ନେଇଗଲେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ପଦମାପଦମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେଉଛ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଥାଅ । ତେବେ ପଦମ ଜମା ହୋଇଯିବ । ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏତେ ରୋଜଗାର ହେଉଛି । ତେବେ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା କାହିଁକି ଭୁଲିଯାଉଛ ? ବାବାଙ୍କୁ ଯେତେ ମନେପକାଇବ, ସେବା କରିବ ସେତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ । ଭଲ ଭଲ ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ଚାଲୁ ଚାଲୁ ମାୟାଠାରୁ ହାରି ପତନାଭିମୁଖୀ ହେଉଛନ୍ତି । କଳା ମୁହଁ କରିଦେବାଦ୍ୱାରା କରିଥିବା ରୋଜଗାର ଖାଲି ହୋଇଯାଉଛି । ବହୁତ ବଡ ଲଟେରୀ ହରାଇଦେଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରକୁ ସମ୍ଭାଳିବା ସହିତ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ରଖିବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ ଅବହେଳା କରିବାର ନାହିଁ । ପବିତ୍ରତାର ଧାରଣା ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଏବଂ ପାଠପଢାରେ ହିଁ ରୋଜଗାର ଜମା ହୋଇଥାଏ, ଧ୍ୟାନରେ ଯିବା ବା ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରିବା ଭ୍ରମଣ କରିବା ସହିତ ସମାନ ତେଣୁ ସେଥିରେ କୌଣସି ଲାଭ ନାହିଁ । ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ସଜାଗ ରହି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ନିଜର ବିକର୍ମ ବିନାଶ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ସମାଧାନ କରୁଥିବା ସାକ୍ଷୀଦ୍ରଷ୍ଟା ହୁଅ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଅତି ହେବା ପରେ ହିଁ ଅନ୍ତ ହେବ । ତେଣୁ ଏବେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ହଲଚଲ୍ ଅତି ମାତ୍ରାରେ ହେବ, ପରିବାର ଭିତରେ ଖିଟ୍‌ପିଟ୍ ମଧ୍ୟ ହେବ, ମନ ଭିତରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ମଧ୍ୟ ଆସିବ, ଧନ ମଧ୍ୟ କମ ବେଶି ହେବ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କର ସାଥୀ ଅଟନ୍ତି, ସଚ୍ଚା ଅଟନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ବାବା ବହନ କରିବେ । ଏହିଭଳି ସମୟରେ ମନ ଯଦି ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଲାଗି ରହିଥିବ ତେବେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ସବୁ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିପାରିବ । ତେଣୁ ସାକ୍ଷୀଦ୍ରଷ୍ଟା ହୋଇଯାଅ ତେବେ ବାବାଙ୍କର ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ସହଜରେ ସମାଧାନ କରିପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଏବେ ସବୁ କୂଳକୁ ଛାଡି ଘରକୁ ଯିବାର ପ୍ରସ୍ତୁତି କର ।